

A NÉMA KERT

*Kezében vannak a föld mélységei,
és övéi a hegyek csúcsai.
(Zsolt 95,4)*

Első cetli. Pócs-
megyer, tizennyolc
április egy, vasárnap.
Nyugalmam helyére
nem jutnak el. A mi
munkánk a feltáma-
dás. A halott test soha
nem támad fel.
A szűk tér számára
nem maradt hely.

Második levél.
Pócsmegyer, tizen-
nyolc április har-
minc, hétfő. Holnap
a próféta megérkezik.
Tulajdonképpen hiányoz-
ni fog a bűn.
A mondatok között
állatok és gyerekek
rajzolják homokba
a kimondhatatlant.

Második cetli. Pócs-
megyer, tizennyolc április
kettő, hétfő.

Miféle isten az, aki
megharagszik, nyugalom
helyére nem jutnak el. A szeretet
türelmes, a türelem
szerelmes, a szerelem
engedelmes. Az első
király északról érkezett,
a nyugalom helyéről
a második.

Harmadik cetli. Pócs-
megyer, tizennyolc április
három, kedd. A valóság
olyan, mint egy néma
költemény, nincsenek
benne szavak. A gondolat,
amit senki nem gondol
el, csupán lehetőségként
létezik.

Mindenkinek más fontos.
Gyermekkoromban
hittem az ünnepekben.
Úgy éreztem, megtisztulok,
mint az angyal, aki túl sokat
beszélt, pedig isten tanítása
szerint a csönd tökéletesebb
a szavaknál, a hatalom mégis
a nyelv szolgálatába áll.
Azt hiszem, tévedtem.
Nincs szabadság.

Minden, ami létezik,
körülmény, a létezés
lehetőségének a lehető-
sége. Talán fölösleges
szavak felhasználásával
írom ezt a nélkülöz-
hetetlen költeményt.
Az írástudó az analfa-
bétával összekacsint.
Télen a templomba zárt
imák megfagynak, nem
jutnak el a nyugalom
országába, ahol nincse-
nek szavak. Nem lehet
véletlen a tavasz. A kö-
vetkező évszakban
az ég közelebb kerül
a valósághoz. Most
még nincsenek madarak.

Huszonkilencedik cetli.
Pócsmegyer, tizennyolc áp-
rilis huszonkilenc, va-
sárnap. A néma kertben
nincsenek sza-
vak. Talán
az angyal szárnya ott
a csönd. Az első bűn
nyomán kél szent csö-
römp. Aztán a test üres
marad. Az alkalom szüli
a tévedés nevét. Nem
lehetetlen szavak nél-
kül a feltámadás.
Mi az igazság, kéz-
mosás előtt a hely-
tartó még megkérdezi.

Pilinszky szerint
nem érdemes költőket
olvasni. A vers olyan,
mint a valóság illata.
Pálinkát tölt hajnalban
a naplemente.
Homokba rajzol áruló
halat. A látomást ta-
másolja a vak. Vándor
nyugalmát őrzi már
a rönk. Egy középkori
legenda szerint a né-
ma kert szótlan an-
gyala száműzte a kí-
váncsiságot a pokolba.
Ha a próféta eljut
az idegen városba,
elfelejti a szent a kísér-
téseket. Lehettem volna
misztikus, nem átkozott
hisztérikus. Lázár pe-
digfeltámadt a negye-
dik napon (szombaton),
Jézus egy nappal ha-
marabb (vasárnap).

Harmincadik cetli. Pócs-
megyer, tizennyolc ápri-
lis harminc, hétfő.
A versiparban dolgozom,
kopogtatom a ritmusom,
ne búsuljunk most
jambusul, vidám a lí-
ra. Elszorul ugyan
a szív, a száj, a szem,
könnyekbe tör könnyör-
telen, de tréfa ez,
csak semmiség, zenitbe
csókol földet az ég.

A naplemente már le-
megy. Találhatsz tisztá-
bb rímeket.

73

Százhetedik cetli. Szi-
getmonostor, tizennyolc
május hét, hétfő. Az al-
kalom az évszámok kö-
zé lopta a jel értelme-
zéseit. A versiparban
dolgozom, meg-
megbicsaklik jambusom,
ha azt hiszem, hogy
nem tudom. A jel
a lenyugvó napra em-
lékeztette a tekintetet.
Talán a vers a köl-
temény, effélét százat
írtam én, tollamban
tinta és remény.
Nyugalmam helye jel-
telen.

